

Jagtledeelse, -hunde og diplomati

Tekst: Niels Egelund Faddersbøll

Foto: Nick Ridley

Jagt er jo ikke bare at slå vildt ihjel, men mest oplevelser, ofte store og spændende, som for evigt vil kunne huskes og genfortælles til glæde for nogle og irritation for dem, som har hørt historien mange gange før.

Både de jægere, som har hund, og dem uden, husker ofte oplevelser med jagthunde, som har gjort et eller andet exceptionelt.

The rough shooting team

I dag består næsten alle mine jagtdage af rough shooting, hvor vi er få jægere, der deler interessen for jagt, men også for jagt med hunde.

Som med alt andet jagt, så går det jo bedst, hvis der er lidt orden på tingene.

Det holder vi også fast i, og derfor kommer der ikke mange gæster med egne hunde, hvis ikke de er trænet til en vis standard.

Her er der tid til at nyde detaljerne, hundens energiske søg, den inciterende oplevelse, når hunden rejser vildtet, er under kontrol, og vildtet fældes med et godt skud efterfulgt af en perfekt apportering.

Meget af jagten foregår ved, at vi går og skyder over vores spaniels, og her er der visse regler.

Når der skydes en fugl, stopper kæden, og jægeren, som har fældet vildt over sin hund, kan sende sin egen hund, og jagten går ikke i gang, før fuglen er på tasken.

Hvis skytten ikke er interesseret i at sende sin egen hund, fordi han har haft mange apporteringer, eller fuglen er faldet meget tæt på hunden, kan han tilbyde apporteringen til en af de andre jægere.

På samme måde, når der er såter, hvor vi står for.

Hver mand apporterer for sig selv.

Så alt i alt er det meget behageligt, og jagten afvikles på en ordentlig måde, hvor både skydning og hundearbejde er i højsædet.

Er man til jagt med hunde, er det den ultimative jagtform og oplevelse, synes jeg.

Jagtlederens mareridt

Som jagtleder på selskabsjagtleder oplever man jo lidt af hvert i den vanskelige balancegang, det er at få afviklet jagten, gøre alle glade og sørge for, at hundene ikke går af hånd.

Alle skal have gode skudchancer, dog ikke jagtlederen, for det skaber bare misundelse.

Der indtræffer mange uheldige ting med hundene, som i og for sig er en katastrofe på selve jagtdagen, men i artiklen her vælger jeg at se det fra den humoristiske side.

På en selskabsjagt skulle jeg sætte en gæst af på post.

Jeg kendte hverken gæsten eller hans ruhårede hønsehund, dog havde det medlem af jagten, der havde inviteret gæsten, på alle måder rost hans fantastiske hunde (han havde flere hunde af samme kvalitet siddende i bilen).

Jeg satte ham høfligt af, og da han stod relativ tæt på en stor skovsæt, som skulle drives senere, bad jeg ham om ikke at apportere under skydningen.

Hellere være på den sikre side, var min tankegang.

Tilfældigvis stod jeg, så jeg kunne se ham.

Han skød en fasan og sendte hunden med det samme!

Hunden løb lige ind over fasanen og fortsatte ind i den næste sæt.

Uden at kunne gøre noget, kunne jeg blot stå og se fasanerne vælte ud af den næste sæt, som hunden hærgede rundt i.

Resten af dagen undgik vi flere "uheld" med den gæst og hans hund, men i den sidste sæt stod jeg igen ved siden af ham, og igen bad jeg ham om ikke at apportere.

Det gjorde han så alligevel, og igen apporterede hunden ikke fasanen, men hærgede rundt efter snart den ene og snart den anden fasan, til den til sidst knap var synlig.

Det morsomme, eller sørgelige, var, at gæsten selv ikke fortrak en mine, eller for den sags skyld gjorde noget for at forhindre hunden i at lave flere ulykker. Han kunne jo bare have koblet den.

Den venlige, men problematiske gæst

På det samme jagtterræn var der nogle meget smarte, små såter.

En stor brakmark var skåret op i smalle stykker, og fuglene trak ud fra en udsætning.

Der kunne faktisk drives 3 små såter næsten uden at flytte skytterne.

Afstanden mellem såterne var meget lille, så det var vigtigt, at hundene var under kontrol og ikke løb over i den næste såt.

Igen kom der en gæst, sød og høflig, og hans hund skiftede ofte fra såt til såt, ligesom den løb igennem såterne, for at rende formålsløst rundt oppe på fronten.

Det interessante her er, at gæsten godt kunne se, at hunden mildt sagt ikke var populær.

Men det er jo dybest set forkert at bebrejde hunden noget.

Ansvarer ligger jo hos ejeren, som dels ikke har trænet hunden ordentligt, og dels er fuldstændig ligeglad med det faktum, at han ødelægger jagten for de andre jægere.

En dag mødte han op og meddelte, at hunden var skadet, men han havde taget sin datters hund med i stedet.

Da datterens hund var en Clumber spaniel, tænkte jeg, at det måske ville gå lidt bedre.

Clumberen var i hvert fald ikke så hurtig som den FT springer, han plejede at have med.

Gæt hvordan den gik? Korrekt, på samme måde som den første hund.

Der var kun racen til forskel, ulykkerne var de samme.

En dag mødte han op helt uden hund og meddelte mig, at den var i løbetid og derfor ikke var med.

Med et lille smil tilføjede han, at det var jeg vel ikke så ked af.

Og det havde han ret i.

Jeg var kun gæst

En venlig bekendt havde inviteret mig på selskabsjagt, som han i øvrigt havde rost i høje toner. Da jeg ankom, var parkeringspladsen overfyldt med biler og løse hunde, som ikke rigtig var forbundet med deres ejere, og jeg blev på forhånd lidt nedslået og tænkte, at det blev vist en lang dag.

Når jeg bliver inviteret ud nye steder, har jeg bare en enkelt hund med.

Det blev straks opdaget, og jeg blev kommanderet til at gå i drevet hele dagen.

Personligt plejer jeg at lade mine gæster skyde, mens jeg driver, men sådan er vi jo forskellige.

Det skulle vise sig at være en meget alternativ oplevelse.

Jagtlederen, som i øvrigt var en meget behagelig person, startede hver så med ordene: "Vi slipper hundene og ser, hvad der sker."

Det resulterede i et cirkus uden lige, hvor skytterne skældte hundene ud, fordi de ikke i tilstrækkelig grad ville efterkomme jagtlederens ordre.

Blandt andet lagde jeg mærke til en gæst med en lille sort cocker, som ejeren kæmpede med at få til at gå stort nok.

Det viste sig, at han havde købt hunden som trænet, og det lykkedes mig at få ham til at føre hunden, som det den var, nemlig en trænet spaniel, der søgte kort under bøssen. Ejeren var en glad mand, da dagen var forbi.

I pauserne underholdt jagtlederen mig venligt med, at han gik til psykolog med sin Vizla, altså det var hunden, der fik psykologhjælp.

Det kan man jo mene om, hvad man vil, men hjælp havde de i hvert fald brug for.

Efter denne oplevelse kom det til at vare længe, før jeg sagde ja tak til invitationer, hvor jeg ikke havde bare lidt kendskab til jagtformen.

Heldigvis er alt ikke kaos

Jeg kommer nogle gange om året på selskabsjagt, hvor alt bare fungerer.

Sikkert på grund af stærk ledelse og deltagere, som gerne vil bidrage til, at jagten bliver en god oplevelse for alle.

Så oplever man sikker og god skydning, veltrænede hunde, og en dag der afvikles let og elegant.

Og som jæger og hunde mand er jeg glad for at sige ja til lige netop den type invitation.

